

DE KEIZERSILLUSIE

VIC FALLS MISSIONS

De keizersillusie

Kate Kriske

Kate Kriske is de alias van het schrijversduo Kris Geluykens en Kathleen Stas.

Vanaf 13 jaar

Eerste druk: juni 2017

© 2017, Kate Kriske en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2017/7104/58

ISBN 978 94 6131 708 7

NUR 284

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

DE **KEIZERS** KATE KRISKE
ILLUSIE

Van Halewyck

CONFIDENTIAL INFORMATION

TOP SECRET

LEVEL 1
SECURITY
CLEARANCE
REQUIRED

DATE:	ORIGINATOR:
SUBJECT: SPAT (Special Abilities Team)	

DATE	ACTION	INITIAL
ORIGINAL DOCUMENTS		

CLASSIFIED

**DO NOT
PHOTOCOPY**

FOR YOUR EYES ONLY

Vic Falls Missions is een reeks rond een geheim team van jongeren met bijzondere talenten, waarin ook leden met een beperking juist door hun bijzondere eigenschappen topspionnen zijn. De naam van het team, dat undercoveroperaties uitvoert, is SPAT (Special Abilities Team) en het hoofdkwartier bevindt zich in Londen in een geheime bunker onder het Parability Center (PAC), een hypermoderne middelbare school waar de meeste leden van het team les volgen.

Het team bestaat uit:

Victoria Falls

Creatief, ondernemend, nonchalant (zeker in afspraken) en een echt tekentalent. Ze heeft geen onderbenen, maar is zeer behendig met haar hightechs (haar speciale hypermoderne kunstbenen) en haar running blades. Ze heeft zich geselecteerd voor de Europese kampioenschappen atletiek.

Marcus Holme

Het nieuwste teamlid, sportief, intelligent, moedig en gedreven, maar soms iets te onbesuisd. Hij is een getalenteerde freerunner.

Li-Jang Hoffman

Een gespierde jongeman die er met zijn donkere bril en gemillimeterd haar uitziet als een piloot in opleiding. Hij is enorm verstandig en heeft van zijn blindheid gebruikgemaakt om zijn andere zintuigen te versterken.

DO NOT
PHOTOCOPY

David Mbanefo

Een goedlachse computerexpert die na een verkeersongeval op jonge leeftijd in een rolstoel is beland, niet bij de pakken is blijven neerzitten en zich alle geheimen van de computerwereld eigen heeft gemaakt.

Delphine Moretti

Niet het jongste, maar wel het kleinste lid van het team. Met haar 1 meter 47 en haar ongelooflijk flexibele lichaam krijgt ze het voor elkaar om tijdens missies dingen te doen waar niemand anders in zou slagen. Ze is ook een zwemkampioen en een vermommingspecialist.

Carl Parker

Een technisch genie en meester in het ontwikkelen van gadgets en hulpmiddelen, waar het team tijdens hun missies dankbaar gebruik van maakt. Hij is zeer terughoudend en gereserveerd door zijn autisme, maar wordt door het team enorm naar waarde geschat.

Marvin en Rita MacDougall

Marvin en Rita zijn jonge veertigers, kunstenaars en geheim agenten, oprichters van de Art Squad, een aparte inlichtingencel die zich bezighoudt met kunstroof, heling van gestolen artefacten en vervalsingen. Hun kantoor bevindt zich in dezelfde ondergrondse bunker en ze werken wanneer nodig met veel plezier mee aan opdrachten van het SPAT.

Het team wordt geleid door kolonel Henry Murray, die wordt bijgestaan door Suravi Khan, een voormalige MI6-agente, en door zijn broer 'Giant George' Murray, een gewezen surfkampioen die bij een bomaanslag in hartje Londen vanaf zijn middel verlamd raakte.

LEV
SEC
CLE
RE

Goed om weten als je het eerste deel uit de reeks nog niet gelezen hebt:

Dwayne Rutherford

Minister van Binnenlandse Veiligheid, oude klasgenoot en vriend van kolonel Henry.

Claire Lindqvist

Moeder van Marcus Holme.

Aaron Tusk

Internetmiljonair die zich toelegt op groene energie en groene transportmogelijkheden.

Cliff Coleman

Huurmoordenaar die in opdracht van Nemesis een aanslag pleegde op Aaron Tusk.

Lech Volenski

Gokverslaafde 'fikser' van duistere zaakjes voor de familie Brotski met een diepe haat tegen Victoria Falls (een gevolg van haar undercoverwerk bij de Brotski's).

Nemesis

Misdaadorganisatie met een zeer uitgebreide catalogus.

Paul Mather

Hoofd van de misdaadorganisatie Nemesis.

Rode enveloppe

Communicatiemiddel waarmee Nemesis opdrachten verstuurt.

De elektriciteitscentrale

Plek waar een belangrijke missie plaatsvindt in het eerste deel uit de reeks.

FOR YOUR EYES ONLY

1

Rome, Italië, 27 februari

Met gebalde vuisten en een grimmige trek om de mond keek commissaris Matteo Venuti, het hoofd van de Romeinse anti-maffiacel, naar het verbijsterende tafereel dat zich voor zijn ogen afspeelde op het plein voor de San Giovanni Bosco.

De basiliek werd kort na de Tweede Wereldoorlog gebouwd op een steenworp afstand van de wereldberoemde Cinecittà filmstudio's. En dat kon geen toeval zijn, dacht de commissaris cynisch. Want wat hij zag, leek recht uit een film geknipt.

Een fanfare die de herkenningmelodie speelde van *The Godfather*, de filmklassieker over de New Yorkse maffiafamilie Corleone, kwam het halfronde plein voor de basiliek op gestapt, gevolgd door een zwarte lijkkoeft die getrokken werd door acht gitzwarte paarden.

Toen de koets halt hield, vormde een menigte van zwaar opgemaakte dames in zwarte kanten jurkjes en heren met zonnebrillen en donkere maatpakken een erehaag voor de ingang van de basiliek.

Ze waren commissaris Venuti niet onbekend. Want minstens een derde van hen had hij meer dan eens persoonlijk aangehouden in zijn jarenlange onderzoek naar het doen en laten van hun baas, Don Luigi Di Castania, de man die nu in een gouden kist het plein op werd gedragen.

Een flink aantal onder hen mocht daar trouwens helemaal niet zijn omdat ze huisarrest hadden, wist hij. Maar tot zijn grote frustratie mocht hij niet tegen hen optreden. Want vandaag konden ze allemaal rekenen op immuniteit. Een beslissing van de procureur van Rome, waar de commissaris allerminst mee ingenomen was en waar de leden van de Di Castaniaclan duidelijk van op de

hoogte waren. Want enkelen onder hen keken de commissaris niet alleen met een uitdagende grijns aan, maar trokken zelfs hun broekspijpen op om hem hun enkelband te tonen.

Om zich niet te laten provoceren wendde de commissaris zijn blik af en focuste hij zich op de kist, die nu langzaam, tussen de erehaag door, naar de imposante bronzen poort van de basiliek werd gedragen. Tegelijkertijd werden er vanaf het dak twee grote banners ontrold. Op een ervan prijkte een afbeelding van Don Luigi met een gouden lauwerkrans onder de titel *De keizer van Rome*. De andere banner beschreef de toekomst van de Don: *Je veroverde Rome. Nu verover je het hiernamaals!* Een luid applaus steeg op uit de menigte.

Een applaus dat vrijwel onmiddellijk werd verstoord door een snel naderend geluid hoog in de lucht.

‘Helikopter nadert plein’, kraakte het in commissaris Venuti’s oor. ‘Ik herhaal, helikopter nadert plein vanuit noordoostelijke richting!’

De commissaris vloekte. Er waren geruchten geweest dat de Montelli’s, de aartsrivalen van de Di Castania’s, de begrafenis zouden verstoren. Daarom was de omgeving in een straal van een kilometer afgezet en was er een aanzienlijke politiemacht aanwezig om eventuele rellen te voorkomen. Maar niemand had eraan gedacht dat de dreiging weleens uit de lucht zou kunnen komen.

Het geluid zwol aan en leek plots uit alle richtingen tegelijk te komen.

‘Tweede helikopter nadert basiliek uit tegenovergestelde richting’, klonk het.

Tussen de gebouwen door zag de commissaris beide helikopters dichterbij komen. Automatisch greep hij naar zijn pistool om het dreigende gevaar het hoofd te bieden, maar hij begreep dat het weinig zin had.

De deuren van de helikopters gingen open en twee grote bazooka’s werden zichtbaar.

De commissaris verstijfde, zijn keel plots helemaal droog. Op het plein was het intussen muisstil geworden. Een seconde lang leek de wereld stil te staan. Toen klonken er kort na elkaar twee enorme knallen gevolgd door een felle lichtflits en werd het plein bedolven onder miljoenen witte en rode rozenblaadjes.

Een oorverdovend gejuich brak los en golfde de basiliek binnen. Vanaf de met glasramen versierde gaanderij aan de voet van de grote koepel keek een oudere man tevreden neer op de nu nog lege basiliek ver beneden hem. Het was broeder Carolo, die reeds lang geleden door Don Luigi in hoogsteigen persoon was aangeduid als organisator van zijn uitvaart, met het verzoek om er een grandioze show van te maken. En aan de reactie van het publiek buiten op het plein te horen leek dat behoorlijk te lukken.

Even later werd de nu met duizenden bloemblaadjes versierde doodskist de basiliek binnengedragen en met zorg bij de poort opgesteld, zodat de kerkgangers een laatste groet konden brengen aan de overledene en hun medeleven konden betuigen aan de familie van de Don.

Broeder Carolo zag Alessandro Di Castania, de zoon van de Don, plaatsnemen naast de kist, gevolgd door een ravissante jonge dame in een zwart mantelpakje bestaande uit een nauwsluitende blazer en een strakke kokerrok. Er ging een warme gloed door zijn hart. Het was Alexandra, de kleindochter en lieveling van de overleden Don én de komende maanden zijn 'partner in crime'.

De begrafenis was immers niet de enige klus die geklaard moest worden. Ook het laatste kunststukje van de Don, een spectaculaire roof waar nog tientallen jaren over gepraat zou worden, moest nog tot een goed einde gebracht worden.

Eigenlijk had dat al gebeurd moeten zijn, maar omdat commissaris Venuti de Don wel heel dicht op de hielen was komen te zitten, had hij de uitvoering ervan uitgesteld. En dat was achteraf gezien geen slechte zaak, dacht broeder Carolo. Want met de dood

van de Don zou ook het onderzoek doodbloeden en had hij de handen vrij om samen met Alexandra een fenomenale slag te slaan.

Vergenoegd keek hij de basiliek rond en zag hij dat het tijd was voor het volgende deel van de show. De lichten in de kerk gingen uit en een grote spot richtte ieders aandacht op het centrale gedeelte van de basiliek, waar midden onder de grote koepel een rode fluwelen doek werd weggetrokken en een vreemd kunstwerk zichtbaar werd. Het bestond uit verschillende armen die uit de grond leken te komen, waarbij de handen naar iets onzichtbaars in de lucht leken te grijpen.

Achter in de kerk zetten de dragers zich in beweging en begeleid door het 'Piu Jesu' uit Andrew Lloyd Webbers *Requiem* werd de Don naar voren gebracht. Daar lieten ze de kist in één vloeiende beweging van schouder naar arm zakken, een halve meter boven het vreemde kunstwerk.

In tegenstelling tot wat iedereen verwachtte, maakten ze geen aanstalten om de kist verder te laten zakken. Integendeel. Op een teken van de man links vooraan lieten ze de kist plots los. Het publiek hield voor de tweede keer in korte tijd de adem in, maar de kist bleef waar ze was en zweefde een stuk boven de vruchteloos grijpende handen. Op de plaats waar de armen uit de grond kwamen, was nu ook het logo van de Italiaanse politie zichtbaar.

Het was een truc die was bedacht door de Don zelf, die van jongs af aan door goochelaars en illusionisten gefascineerd was geweest. Een truc die duidelijk gewaardeerd werd door zijn publiek, want na een korte stilte brak er onder luid gelach een oorverdovend applaus los.

Beneden zich zag broeder Carolo de ergernis op het gezicht van commissaris Venuti, en hij genoot ervan. Want de begrafenis diende niet alleen om aan de clanleden te tonen dat de Di Castania's nog lang niet uitgeteld waren, maar het was vooral ook één grote, langgerekte middelvinger naar de Italiaanse politie en naar commissaris Matteo Venuti in het bijzonder.

2

Kaapstad, Zuid-Afrika, 27 februari

Suravi Khan ergerde zich. Na een tien uur durende vlucht vanuit Dubai zat ze nu in een taxi die haar naar het Maitlandcrematorium, een paar kilometer buiten het centrum van Kaapstad, moest brengen. Haar vlucht had twee uur vertraging opgelopen, ze had amper geslapen en de taxichauffeur reed op een sukkeldrafje, al was er nauwelijks verkeer.

‘Kan het iets sneller?’ vroeg Suravi, terwijl ze voor de twintigste keer haar horloge controleerde.

‘Maak je niet ongerust’, antwoordde de man. ‘We zijn er zo meteen. Weet je trouwens wat het verschil is tussen ons Afrikanen en de rest van de wereld?’ ging hij verder.

‘Ik zou het niet weten’, verzuchtte Suravi vermoeid.

‘Jullie hebben een horloge,’ zei de chauffeur lachend, terwijl hij de poort van het Maitlandcrematorium binnenreed, ‘maar wij... wij hebben de tijd.’

Ondanks haar slechte humeur kon Suravi het grapje wel prui-men. Meer nog, ze moest toegeven dat er wel waarheid in zat. De laatste twee weken was er immers enorm veel horloge, maar belachelijk weinig tijd geweest.

Ze had dan ook niet stilgezeten. Na de dood van Cliff Coleman was ze, door toedoen van de Britse ambassadeur, toegevoegd aan het Dubaise onderzoeksteam dat zowel de aanslag op Aaron Tusk als de dood van Cliff Coleman onderzocht.

Maar het enige dat ze te weten waren gekomen was dat Cliff in Kaapstad woonde.

Op bewakingsbeelden van het hotel in Dubai waar Cliff had gelogeed, was te zien hoe een halfuur voor zijn dood een gesluierde

vrouw met een donkere zonnebril op en zwarte handschoenen aan met een deurkaart de kamer was binnengegaan, om enkele minuten later met een stapeltje papieren onder de arm te vertrekken. Toen ze het hotel had verlaten, was ze met de noorderzon verdwenen.

Ook het vingerafdrukkenonderzoek had niets opgeleverd.

Een traan welde op toen Suravi terugsdacht aan het moment dat Cliff Coleman, hoog in de lucht tussen Londen en Dubai, haar hart had weten te beroeren. Een geweldige, innemende man, die er nu niet meer was.

Met een diepe zucht betaalde ze de chauffeur en haastte ze zich de taxi uit. Ze had nog een paar minuten voordat de uitvaartdienst zou beginnen.

3

Londen, UK, 27 februari

Marcus Holme stapte de vergaderzaal van het Special Abilities Team (SPAT) binnen, plofte zijn rugzak op de tafel en liet zich in een van de luxueuze vergaderstoelen vallen. Hij zag er moe uit en dat was niet verwonderlijk. Want sinds de gebeurtenissen in Dubai woedde er een storm in zijn hoofd, die zelfs 's nachts niet wilde bedaren.

En ook het komende uur zou daar weinig verandering in brengen, bedacht hij, terwijl de andere SPAT-leden de vergaderzaal binnendruppelden voor de debriefing over Dubai.

Naar goede gewoonte sloot Victoria Falls het rijtje. Ze zocht een plekje naast Marcus en gaf hem een klopje op zijn been.

'Je ziet er belabberd uit', zei ze.

'Zo voel ik me ook', verzuchtte Marcus. 'Sinds onze terugkeer uit Dubai lukt slapen me niet zo best.'

'Ik begrijp wat je bedoelt', antwoordde Victoria. 'Ik krijg het beeld van Cliff ook niet uit mijn hoofd.'

Marcus knikte, al was het niet Cliff Coleman die al dagen door zijn hoofd spookte, maar een knappe, blonde vrouw van wie hij de meeste gelaatstreken herkende wanneer hij zichzelf in de spiegel zag. Zijn moeder, van wie hij dolveel hield, maar die er op de een of andere manier in geslaagd was om in Dubai op een heel verkeerd moment op een heel verkeerde plaats te zijn.